

Имамъ по-голъмо убѣжденіе на васъ отъ колкото на себе си, понеже осѣщамъ че сиромашіята, подозрителна всякога отъ другыѣ, раздражни до прѣкаленіе страховетѣ на честыѣ ми. Съѣтуйте ли мя да потѣпчѣ безумныѣ по званичныѣ си клѣтъѣ, която сама на този часъ мя лишава, както мыслѣ, отъ благополучіето което сте пожелали за мене вашійтъ посишеникъ ?

Това като чу станѣ; гжститѣ му брови ся надвѣсихѣ надѣ очитѣ му, и за нѣколко минути ся порасхожда съ голѣмы крачки низъ стаѣтъ. Послѣ спрѣ ся прѣдъ мене и като мя хванѣ стремително за рѣкъ, — Пріятелю, рече, наистинѣ обычямъ тя като чедо; но и сърдцето ми и сърдцетоти ако да ся съсыпятъ пакъ непрѣстѣпвамъ началата си. По добръ да станемъ по-вече отъ колкото трѣба строгы въ главизныѣ на честыѣ, а не да затварямы очи. Клѣтвитѣ си, разбирамъ онѣзи които не сѣ грабныѣ отъ насъ съ ножъ или съ пищовъ, или трѣбва да ги направимъ, или като ги направимъ трѣбва да ги пазимъ. Ето моето мнѣніе.

— Това е и моето. Утрѣ ще си трѣгнѣ съ васъ.

— Не, Максиме, остави още малко тука. Невѣрвамъ на чудеса но вѣрвамъ въ Бога, който рѣдко допуща да ся изгуби чловѣкъ заради добринѣтъ си. . . . нека дадемъ малко врѣме на божійтъ промыслъ . . . знаѣ че искамъ отъ тебе твърдѣ голѣмѣ доблестъ, но искамъ ѣхъ отъ